

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n^o 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. «
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
druktregel.

TONGEREN, DEN 19 APRIL.

Het gerecht en het politiek.

Bij de discussie over de begroeting der justitie, heeft M. de Landsheere vrij schoone woorden uitgesproken, welke het ons genoegen doet uit de *Annales parlementaires* te vertalen. Om uit te leggen waarom hij zich onthield de benoemingen, door zijnen opvolger gedaan, te bekribbelen, had M. Bara gezegd, dat M. de Landsheere « niet beloofd had onpartijdig te zijn. » — Tegen die woorden protesteerde de achtbare minister in deze voege :

« Ik heb niet beloofd onpartijdig te zijn ! » Moeten dan zulke beloften gedaan worden ? Moet de strijd der partijen ontfaan in een uitgestrekt systeem van wraaknemingen onder welke, met de eer en de onafhankelijkheid der magistratuur, de veiligheid der burgers zou verloren gaan ?

« Moet het bewind in de handen van eene partij zijn gelijk eene stormenderhand ingenomene stad welke men ter uitplundering overlevert, of gelijk eene veroverde provincie welke akkers men onder zijne aanhangers verdeelt ?

« Het is zoo niet dat ik versta, het is ook zoo niet dat het achtbare lid zelf ooit de taak van den minister van justitie verstaan heeft ; indien hij die zoo verstaan had, zou hij zich, des tijds zoo hevig niet verweerd hebben tegen de beschuldigingen van partijdigheid welke tegen hem in dezen kring ontstaan zijn.

« De justitie is het recht van allen ; alle burgers, katholieken of liberalen, moeten een even groot vertrouwen mogen stellen in hare beslissingen. Van den oogenblik af waarop men zich met ongerustheid vragen mag voor welken rechter men te verschijnen zal hebben is de justitie slecht, en om mij te bedienen van eene uitdrukking welke ik ontleen aan een man welks gezag het achtbare lid gaarne inroept, aan den achtbaren heer Tielemans, zal ik zeggen, dat de partijgeest den drempel der justitie niet overschrijden mag zonder er zijne kastijding te krijgen. Het is hetzelfde gedacht het welk M. Guizot reeds uitgedrukt heeft toen hij zeide :

« Zoohaast als het politiek in den kring der wetten dringt, welke hand of welk inzicht het er ook in geleid hebbe, moet de justitie er uit vluchten gaan. Tusschen het politiek en de justitie is alle verband verderflijk, alle aanraking verpestend. »

« Ik verklaar het luidop, ik zou liever al

mijne benoemingen zien bekribbelen, dezelve tot de laatste toe zien laken, dan er eene enkele van daardoor te hooren verschoonen, omdat ik aan mijne tegenstanders het recht zou ontnomen hebben om van mij te eischen dat ik zou onpartijdig zijn.

« De onpartijdigheid is de eerste plicht van een minister van justitie. Het was uwe plicht gisteren ; het is de mijne, vandaag ; het zal morgen die van mijnen opvolger zijn.

« Noch de beloften, noch de programmen doen dezelve ontstaan, en de fouten der eenen kunnen te dien opzichte de anderen niet tot verschooning verstreken. »

Dat is, voorwaar, eene edele taal welke eer doet aan het land en aan het parlementaire spreekgestoelte vanwaar dezelve gesproken is. Zoo zou het moeten zijn, ja, maar is het zoo ? Gaat het zoo bij de rechtbanken en rechtbanken die over de gedingen hunner politieke tegenstanders te beslissen hebben ? Is daar iedereen zeker van de volledigste onpartijdigheid ? — Hebben die menschen die het magistraatskleed dragen de noodige zielskracht om de politieke opinie welke zij belijden, buiten hunne beslissingen te sluiten, zoowel inadaals als in schijn ? Het is ons niet toegelaten *neen* te antwoorden, want gelijk de vrouw van Cesar, mag ook de justitie niet verdacht worden.

Hoe de liberalen het gebruik der financien verstaan.

Wij kunnen geen beter gedacht geven over het verstand met hetwelk de liberalen van de financien, die hun toevertrouwd zijn, weten gebruik te maken, dan hier een feit voor te brengen, onder de beheersching van het liberalismus voorgevallen.

In 1859, onder het ministerie Frère-Rogier-Tesch, vroeg dit laatste eene toelage van 2,000,000 franken voor het bouwen van een nieuw Gerechtshof te Brussel. Zonder plan noch de minste uitlegging werd de toelage voorgedragen en M. d'Anethan hierover den minister Tesch ondervraagd hebbende, antwoordde deze dat 2,000,000 frs. omtrent de noodige som zoude geweest zijn, doch dat indien, buiten zijne verwachting, de som van 3 miljoen zou overtroffen worden (hierin was de toelage van steden provincie begrepen) hij eene nieuwe vraag aan de Kamers zou voorgesteld hebben.

De 2 miljoen werden dus gestemd.

Vijf jaren later vroeg M. Tesch een nieuw krediet van 3 miljoen ; van 4 miljoen was

aarde, en dat is die, om te mogen weten dat gij gelukkig zijt en mijn eenig verlangen is nog slechts, om u op het pad van voorspoed te zien wandelen.

« Welk een avond volgde op dezen dag ! Hoe vervuld was mijn hart van dank jegens mijnen Schepper en geheel de wereld ! Ik begaf mij in den tuin ; in Gods vrije natuur wilde ik dweepen met mijn geluk ; met de zoete zomerlucht mijnen adem vernemen, naar het donker blauwe hemelgolf mijn oog dankbaar verbeffen. Ik zat op het zachte groene grasperk, dicht bij het ijzerhek dat den tuin van de straat scheidde. Alles om mij heen was met den rooskleurigen gloed der ondergaande zon overtoegen, de kroonen der boomen echter werden nog schitterend door de laatste zonnestralen verlicht ; van den Munsterstoren werd de avondklok geluid en daarachter gloelden de zilvere spitsen der gletschers met de prachtigste roode tinten. Mijne gedachten zweefden terug tot mijne kindertijd en tot de vroeggestorvene moeder, toen bleven zij zich echter op eens hechten aan dien avond, toen ik op dezelfde plek het Alpengloeiens aanschouwde en daarin gestoord werd door dien afzietelijken vreemden man, die daarna op zoo zonerlingse wijze aandrong om in mijn vaders kamer te komen. Ik herinnerde mij nog duidelijk den schrik die mij dit alles veroorzaakte en toen het gesprek van mijnen vader met mijne grootmoeder — alles stond mij op eens weder voor den geest. — Op eens was het mij, of ik dicht bij het hek buiten op straat voetstappen hoorde ; ik keek op en mijn blik trof weder het hatelijke gelaat van dien man waarmede mijne gedachten zich juist bezig hielden. Met een valschen, verraderlijken lach zag hij mij aan en liet het eene grijze oog even als toen weer scherp op mij rusten.

« Ik sprong op en liep haastig in huis en in mijns vaders kamer. Deze zat rustig aan zijne schrijftafel en las. Met den schellen uitroep :

de schatting toen ten hoogste op 13 miljoen geklommen. Eene kneinigheid gelijk men ziet.

M. Bara, als minister van justitie, volgde zijnen voorganger getrouw na in zijne verkistingen, tot dat eindelijk het liberalismus bezweek.

Nu komt de *liberale* Vertegenwoordiger, M. Le Hardy de Beaulieu, als verslaggever, den 21 maart verklaren, dat het Gerechtshof, eerst op 4 en daarna op 15 miljoen geschat, de groote som van 47 a 52 miljoen zal kosten. Zulk toont genoeg met welk vernuft onze liberalen te werk gaan met de gelden van het land, als zij die vrij en volgens goeddunken te gebruiken hebben.

De ware vrienden van het volk.

Er bestaat te Brussel een katholiek genootschap met name : *Burgerlijke maatschappij van het Crediet der Liefdadigheid*. Deze maatschappij van openbaar nut leeft met bijzondere giften alleen : zij ontvangt niets, noch van Staat, noch van provincie, noch van gemeente. Haar enigste doelwit is, door jaarlijksche hulpdiensten, de vrije scholen van de Broeders der Christelijke Leering en van de Zusters, alsook de Weezenhuizen, Oudemanshuizen en Bewaarscholen te ondersteunen.

Deze maatschappij bestaat sedert 1856. Van dit jaar tot 1872 medebegrepen, heeft zij reeds uitgedeeld de somme van fr. 847,064 47 cent. In 't verleden jaar alleen heeft zij aan omtrent honderd gestichten van liefdadigheid of onderwijs uitgedeeld de som van 58,477 fr. 20 cent. Daarbij bezat de maatschappij op 't einde van 't verleden jaar een kapitaal van 1 miljoen 297 duizend en 582 franks. Dus, zonder de nieuwe giften te rekenen, kan de maatschappij reeds jaarlijks 51,905 franks uitdeelen, alleenlijk met haar kapitaal te plaatsen aan 4 ten honderd.

Deze cijfers zijn getrokken uit het verslag van de heeren graaf E. de Meuse en burggraaf de Roest-d'Alkemade, voorzitter en sekretaris der maatschappij.

Dat de liberalen daarbij hunnen schoolpenning vergelijken, welke alleenlijk genoeg opgebracht heeft om *éene school* te stichten voor de *betalende kinderen* !.....

De ziekte van Z. H. den Paus wordt veel besproken, ontroert de kabinetten en het publiek, en dit juist is een bewijs dat de invloed van het Vatikaan grooter was dan het

liberalisme wilde doen gelooven. Het schijnt echter, volgens de laatste tijdingen, dat de onpasselijkheid afneemt.

De *Patrie* van Parijs, een zeer invloedrijk blad, zegt opzichtsels de verschillende tijdingen, over de ziekte, het volgende : « De gezondheid » van den Paus schijnt niet te verbeteren. » Er heerscht nog onrust, en onrust die gemakkelijk te begrijpen is, wanneer het een » tachtigjarige grijsaard geldt, reeds zoo » zwaar beproefd door de zedelijke vermoeienissen, de ontgoochelingen en het lijd.

« De ziekte van den H. Vader heeft eene » zekere ontroering doen ontstaan. Wat zal » er gebeuren als de goddelijke Voorzienigheid » den Stadhouder van Kristus tot zich roept ? » Zal er een koninkrijk kunnen gehouden worden ? Zal die vergadering de verlangde » onafhankelijkheid hebben ? Wat zal er van » de wet der waarborgen komen ? »

« Er is sprake geweest van eene pauselijke » breve, die onmiddellijk zou voorzien in den » opvolger van Pius IX. Bestaat die breve ? » Wij zouden het niet durven bevestigen. Zou » zij aangenomen worden ? Dat is eene vraag » welke het niet aan ons hoort, op te lossen. »

Van eenen anderen kant meldt de *agence Havas* :

De gezondheidstoestand van den Paus verbeterd allengs. Gisteren heeft hij gedurende eenige uren het bed verlaten en zelfs smakelijk geëten. De geneesheeren hebben hem verboden de kamer te verlaten.

De *Voce della Verità* zegt, dat de Paus geheel hersteld is.

De *Osservatore* bevestigd enkel eene aanhoudende beterschap.

Zondag heeft te Verviers eene vereeniging der *Internationale* plaats gehad. De afgevaardigden der vreemde steden werden aan de statie ontvangen, en voorafgegaan door eene harmonie en roode vlaggen trok men door de stad. Eenige afgevaardigden waren rond in het vleesch, zegt een blad, en warm gekleed ; zij moeten de afgunst hebben opgewekt van veel onzer werklieden, die niets beter hebben dan den blauwen kiel. Men ging naar *la Cour*

haar was om haar op te passen toe : « geef mij de versterkende druppels eens aan van de tafel, daar zal ik grootmoeder wat van toedielen. »

« Zij werde mij echter met de hand af en riep, « zoo lang Mathias in huis is, neem ik niets in den mond. Zijn adem is de pest, zijne nabijheid vergift. Als hij verschijnt, brengt hij een ongeluk ; hij brengt het of het volgt hem op den voet ! »

« Zoo bleef zij wild door elkander voortschreeuwen. Waren het hersenshimmen, of was het waarheid wat de oude vrouw zegde ? Stond Mathias werkelijk in eene onheil aanbrengende betrekking tot onze familie ? Russte daarop eene schuld, of een vlek, welke die hatelijke man openbaar kon maken en kwam hij ons daarom altijd met zijne tegenwoordigheid verontrusten ? Ik beefde over mijn geheel lichaam. Een zwart en dreigend geheim stond voor mij, wat bevatte het ? Kon het mij en het geluk mijns harten ook in eene opzicht nadeelig zijn ? Ik wilde zekerheid hebben, nu, terstond. Ik boog mij aan het oor mijner grootmoeder en fluisterde haar de vraag in : « Zeg mij toch, wat kan Mathias verdraden ? Welk ongeluk kan ons door hem troffen ? » — « Vraag niets Gertrude, het is erger dan den dood, » schreeuwde de oude vrouw luid. « De dood maakt aan alles een einde, maar de schande blijft eeuwig en deze schande treft u even zoo goed als ons. Zij vervolgt u tot over het graf. »

« Ik vroeg niet verder en zocht alle mogelijke troostgronden om de zieke, overspanning vrouw tot bedaren te brengen. Zoo verliep er een half uur en toen trad mijn vader het vertrek binnen. Zijn gelaat was vertrokken van gramscap en verontwaardiging, dikke zweetdruppelen peldden op zijn voorhoofd en hij was niet in staat een woord te spreken.

« Is hij weg ? » Fluisterde hem de oude grootmoeder toe. « Heeft hij weder nieuwe dwangmiddelen beproefd en hebt gij hem bevredigd ? » — « Dit laatste heb ik ditmaal niet gedaan »

DE SCHERPRECHTER.

EEN VERHAAL NAAR HET HOOGDUITSCH.

(12^e VERVOLG.)

« Bevende, had ik mij gedurende dit onderhoud aan de leuning van eenen stoel vastgehouden en toen mijn vader geëindigd had, wist ik niet recht of ik mij zou verheugen of bedroeven. Hij had echter niets geweigerd, hij had alleen zijne toestemming slechts wat verschoven, wat den voorzichtigen ervaren man wel niet ten kwade was te duiden, en ik had dus alle reden om mij gelukkig te gevoelen. Vrolijk bief ik dus mijne oogen op tot Leo, die nu naar mij toe kwam en mijne hand aan zijne lippen drukte ; toen zette hij zich bij mijnen vader en begon met dezen een ernstig onderhoud over Zwitserland en de zwitserse staatsregeling, zonder dat hij ook nog met eene enkele zinsnede terugkwam op de hoofdoorzaak van zijn tegenwoordig bezoek, of dat hij trachtte mij in het gesprek te trekken. Leo's handelwijze was zeker zeer gepast en kenmerkende geheel den sijn beschaaften man, doch op mij maakte zijne bedaardheid en kalme houding een hoogst onaangenaam indruk. Onwillekeurig zegde ik tot mij zelve : « Als mijn vader geweigerd had, zou Leo het wellicht even gelaten hebben opgenomen. »

« Na ongeveer een uur gepraat te hebben, stond hij op om afscheid te nemen. Mijne vader was zeer beleefd jegens zijnen gast, hij geleidelijk hem tot aan de huiskamer en ik kon uit zijn geheele voorkomen opmaken, dat Leo een gunstigen indruk op hem had gemaakt en hem wel bevallen was. Toen wij weder alleen waren, sloot mijn vader mij diep gerouwd in zijne armen en zegde herhaaldelijk : « God zegene u, mijn dierbaar kind. God zegene u ! Hij moge alles ten beste schicken ! Ik koester nog slechts een wensch op